

Pagbubulay-bulay kay Jesus

sa Pagpipira-piraso ng Tinapay

Thinking of Jesus in the Breaking of Bread

Rudy F. Ponce de Leon

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Thinking of Jesus in the Breaking of Bread*, ni Rudy F. Ponce de Leon.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Panimula

Ang maliit na aklat na ito ay inilaan upang tulungan tayong gawing mas makahulugan ang ating pag-alaala sa Panginoong Jesus. Ang mga "halimbawang" pagbubulay-bulay na ito ay hindi para basahin nang paulit-ulit. Sa halip, ginawa ang mga ito upang ipakita kung paano maipahahayag ang mga katotohanan tungkol sa ating Panginoon sa iba't ibang paraan at sa sariling pamamaraan ng bawat isa.

Panalangin ko na ito ay makapagpasigla sa marami tungo sa mas malalim at mas malawak na pagkaunawa sa mga kaluwalhatian ng ating Panginoon at sa kahanga-hanga Niyang sakripisyo, upang ang ating pag-alaala sa Kanya ay ating abangan nang may pananabik at manatili nang mas matagal sa ating alaala.

-Rudy Ponce de Leon

Ang Hapunan ng Panginoon

(Mga paalala para sa mga nagbabahagi ng pagbubulay-bulay.)

ANG ATING PAKSA ay laging ang Panginoong Jesu-Cristo, hindi ang pag-eebanghelyo, o ang pamumuhay Cristiano, o ang mga materyal na pagpapala, malibang malinaw nating maiuugnay ito sa ating pag-alaala kay Cristo.

ANG ATING PARAAN ay HINDI ang sermunan ang mga tao kundi ituon ang kanilang isipan kay Jesus upang Siya ay "maalaala" gaya ng Kanyang hiniling. Ibig sabihin, pagbulay-bulayan ang Kanyang mga kaluwalhatian, ang Kanyang pagkatao, ang Kanyang kapangyarihan, ang Kanyang paghihirap, at iba pa, at ang halaga ng Kanyang sakripisyo.

ANG ATING LAYUNIN ay tulungan ang mga mananampalataya na magpasalamat, sumamba, at umibig sa Panginoong Jesus. Ang

Pagpipira-piraso ng Tinapay ang ating pangunahing panahon ng pagsamba bilang sama-samang katawan ng mga anak ng Diyos. Hindi tayo dapat malihis ng ibang mga bagay.

ANG ATING NILALAMAN ay maaaring tumutok sa mga ito tungkol kay Cristo:

Ang Kanyang walang-hanggang nakaraan (kung Sino o nasaan Siya bago Siya nagkatawang-tao);

Ang Kanyang pasimula sa lupa (mga hula, kapanganakan, pagkabata);

Ang Kanyang buhay sa harap ng madla at sa sarili (mga turo, mga himala, mga pakikitungo sa kapwa, mga katangiang pantao at pandiyos);

Ang Kanyang mga paghihirap (pagdakip, pagpapahirap, pagpapako sa krus, kamatayan at paglilibing);

Ang Kanyang Pagkabuhay na Mag-uli at Pag-akyat sa Langit;

Ang Kanyang paglilingkod sa langit at ang Kanyang pananahan sa mga mananampalataya sa lupa;

Ang Kanyang Ikalawang Pagparito at walang-hanggang paghahari.

ANG ATING PAGLAPIT ay dapat maging taimtim at taos-puso. Hindi tayo dapat magpatawa, manlibang, o magpahanga. Ang ating mga paglalarawan ay hindi dapat makapagpababa sa mga kaisipang ating ibinabahagi, ibig sabihin, hindi mababaw o walang-galang. Hindi rin dapat masyadong mahaba o nakalilito ang mga ito.

ANG ATING WIKA ay dapat malinaw, iniawasan ang "Tag-lish," at iba pa.

ANG ATING SALOOBIN ay dapat tunay na pagpapakumbaba, sapagkat hindi tayo ang dapat maalaala; at pagtitiwala, sapagkat

binibigyan Niya tayo ng lakas ng loob na lumapit sa Kanyang trono at "ipahayag ang Kanyang pangalan sa gitna ng mga kapatid."

ANG ATING KALUWALHATIAN ay "nasa krus." Hindi tayo nangangahas na tawagin ang pansin sa ating sarili o sa iba sa pamamagitan ng pabayang pagbanggit. Ang lahat ng ating pagpapahalaga, pasasalamat, at pagsamba ay nakatuon sa Kanya "na umibig sa atin at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa atin."

Mga Mungkahing Patalastas

(Nasa ibaba ang ilang mungkahi kung paano ipahahayag ang Pagpipira-piraso ng Tinapay upang hindi masaktan ang mga panauhin, habang binabawasan ang pagkakataong makibahagi ang mga tao sa mga sagisag nang wala itong personal na kahulugan sa kanila.)

1. "Mga minamahal, ang tinapay at ang saro na nasa harap natin ay mga sagisag ng katawan at dugo ni Jesus. Hiniling ni Jesus na Siya ay alalahanin sa pamamagitan ng pakikibahagi sa mga ito. Kapag ginagawa natin ito, isinasagisag din natin na tinanggap na natin si Jesus sa ating puso bilang sariling Tagapagligtas. Ito ang nagpapaging tunay na makahulugan sa ating Pagpipira-piraso ng Tinapay at hindi lamang isang seremonya.

Kaya tayong lahat na nagtiwala kay Jesus bilang ating Tagapagligtas, maging tayo ay kaanib o narito sa unang pagkakataon, ay malugod na inaanyayahang makibahagi. Kung tayo ay naghahanap pa ng kaligtasan, huwag ninyong isiping kailangan kayong makibahagi. Ngunit idinadalangin namin na kayo ay pagpalain ng mga pagbubulay-bulay at lalo pang mailapit kay Cristo."

2. "Habang naghahanda tayong tanggapin ang mga sagisag, mabuting suriin kung ang tunay na kahulugan ng mga sagisag na

ito ay totoo sa ating buhay. Sinabi ni Cristo, "Siya ang Tinapay ng buhay." Ang mga nag-anyaya sa Kanya sa kanilang puso ay nakakain na ng tinapay na iyon, at ngayon ay muli natin itong isasadula. Ganoon din ang saro. Nang magtiwala tayo kay Cristo bilang sariling Tagapagligtas, nilinis tayo ng Kanyang dugo mula sa ating mga kasalanan at ginawa tayong dalisay sa paningin ng Diyos. Kaya habang umiinom tayo mula sa saro, ipinaaalaala sa atin ang paglilinis na iyon at pinupuri natin Siya dahil sa kahanga-hangang katiyakang ito.

Kung mayroon sa atin dito na hindi pa nakatitiyak tungkol sa buhay na walang hanggan at sa kapatawaran, kapag dumating sa inyo ang mga sagisag, hayaan na lamang itong lumampas. Huwag ninyong isiping kailangan kayong makibahagi. Salamat po."

1. Walang Mas Mahalaga kaysa kay Jesus

(Pagbasa: Marcos 14:1-9)

Naranasan mo na bang magkaroon ng napakatinding pagnanais na magpasalamat sa Panginoon, at ipakita sa gawa ang iyong pag-ibig sa Kanya?

Ang isang babae sa Betania ay nagkaroon ng ganitong karanasan at may ginawa siya para sa Panginoong Jesus. Ngunit ang kanyang ginawa ay umani ng pamumuna. Hindi natin alam kung sino ang babaing ito. Marahil siya si Maria, ang kapatid nina Marta at Lazaro, na pawang mga kaibigan ni Jesus. Sila rin ay nakatira sa Betania. Ngunit hindi siya pinangalanan ni Marcos.

Si Jesus noon ay nasa bahay ng isang lalaking nagngangalang Simon na ketongin. Maaaring napagaling na siya ni Jesus kaya ang hapunang ito ay maaaring paraan niya ng pagpapasalamat kay Jesus.

Ang babaing pumasok sa bahay ay may dalang sisidlan ng napakamahal na pabango. Mababasa natin na binasag niya ito at

ibinuho ang lahat ng laman nito sa ulo ni Jesus. Binasag ito upang walang matira. At agad nakita ng mga nasa paligid na ang halaga nito ay katumbas ng sahod sa isang taon. Mamahalin ito, at ibinigay ito nang buong-buo.

Bakit niya ito ginawa? Ayon kay Jesus, ito ay upang ihanda ang Kanyang katawan sa paglilibing. Ito ba ang nasa isip ng babae? Kung gayon, siya ay isang propetisa. O kahit paano, siya lamang ang tunay na naniwala sa salita ni Jesus tungkol sa Kanyang pagkapako sa krus at paglilibing.

Kung hindi ito ang nasa kanyang isip, bakit niya ito ginawa? Marahil ito ay bilang pasasalamat sa pagbuhay sa kanyang kapatid na si Lazaro mula sa mga patay, kung siya nga si Maria ng Betania. Si Maria man o ibang tao, hindi tayo makatitiyak kung bakit niya ito ginawa. Ngunit ito ang tiyak natin: ang kanyang pagmamahal at pagtatalaga sa Panginoong Jesus ay ganoon kalalim kaya ipinahayag niya ito sa napakamahal na paraan, at wala siyang itinira.

Si Jesus ang nagbigay ng kahulugan sa kanyang ginawa: paghahanda para sa Kanyang paglilibing. Si Jesus din ang pumuri sa kanyang ginawa bilang isang magandang gawa. Lubos itong tinanggap ni Jesus, at sinabing hindi ito malilimutan kailanman.

Hindi inasahan ng babae ang lahat ng ito. Lubos lamang ang kanyang pasasalamat, at labis niyang iniibig ang Panginoon; walang anumang napakamahal para sa Kanya.

Ito ang tiyak na sukatan ng tunay na pag-ibig: na walang anuman at walang sinuman ang maituturing na mas mahalaga kaysa sa Panginoong Jesus.

Gaano kahalaga si Jesus sa akin?

2. Walang Kapantay na Pagpapakumbaba

(Pagbasa: Juan 13:1-5)

Kapag tayo ay nagbubulay-bulay bilang pag-alaala kay Jesus, talagang bumubuo tayo ng mga larawan sa ating isipan. Hindi, hindi mga larawan ng Kanyang mukha mula sa harap o sa tagiliran. Hindi mga imahen o rebulto ni Jesus bilang bata o nasa krus.

Ang mga larawang nabubuo sa ating isipan ay mula sa ating pagbasa ng Biblia. Mga larawan ni Jesus na kumikilos; habag na kumikilos, kapangyarihang nagpapagaling na kumikilos, biyayang kumikilos, at sa ating talata: pagpapakumbabang kumikilos.

Si Jesus na Guro, ang Pinuno, ang Panginoon, yumuyuko nang napakababa upang hugasan ang mga paa ng Kanyang mga alagad. Gaya ng sinasabi ng isang awit:

"Kaamuan at kadakilaan, pagkatao at pagka-Diyos,

Sa ganap na pagkakaisa, ang Taong Siyang Diyos;

Panginoon ng walang hanggan, nananahan sa laman,

Lumuluhod nang may kababaang-loob at hinuhugasan ang ating paa."

Gaano kababa ang kinailangang iyuko ng Panginoon upang hugasan ang kanilang mga paa? Kasimbaba ng sinumang alipin.

Ngunit gaano kababa ang kinailangan Niyang ibaba upang hugasan ang ating makasalanang puso? Mas mababa pa kaysa kayang abutin ng sinumang nilalang sa buong sansinukob.

Sapagkat mula sa pinakamataas na tugatog ng langit na doon ay wala nang mas dalisay pa, hanggang sa pinakamalalim na kababaan ng kasamaan ng tao, ibinaba ng Anak ng Diyos ang Kanyang sarili upang maging kasalanan dahil sa atin. Ang Matuwid ay namatay para sa mga di-matuwid upang tayo'y madala Niya sa Diyos.

Aleluya, anong dakilang Tagapagligtas!

3. Ang Pinakamahal na Kaloob sa Lahat

Basahin natin ang Colosas 1:15-20-"Siya ang larawan ng Diyos na hindi nakikita, ang panganay sa lahat ng nilalang. Sapagkat sa pamamagitan Niya nilikha ang lahat ng bagay: ang mga bagay sa langit at sa lupa, ang nakikita at ang hindi nakikita, maging mga trono o mga kapangyarihan o mga pinuno o mga pamunuan; ang lahat ng bagay ay nilikha sa pamamagitan Niya at para sa Kanya. Siya ay una sa lahat ng bagay, at sa Kanya ay nagkakaugnay-ugnay ang lahat ng bagay. At Siya ang ulo ng katawan, ang iglesya; Siya ang pasimula, ang panganay mula sa mga patay, upang sa lahat ng bagay ay Siya ang maging pangunahin. Sapagkat minabuti ng Diyos na ang buo Niyang kapuspusan ay manahan sa Kanya, at sa pamamagitan Niya ay ipagkasundo sa Kanyang sarili ang lahat ng bagay, maging mga bagay sa lupa o mga bagay sa langit, sa pamamagitan ng paggawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng Kanyang dugo, na nabuhos sa krus."

Kung isang tao lamang ang inihandog para sa mga kasalanan ng sanlibutan, napakamura ng kaligtasan; walang halaga pa nga. Kahit pa ang inihandog ay isang nilalang na mas mataas kaysa sa tao, mas mataas pa kaysa sa mga anghel, Siya ay isang nilikha pa rin lamang. Ang paghahandog sa ganoong nilikha ay magbubunga pa rin ng murang kaligtasan.

Bakit? Ang kabanalan at katarungan ng Diyos ang kailangang masiyahan. Hindi ang sa kaninuman. Napakataas ng kabanalan at katarungan ng Diyos upang masiyahan sa isang murang handog. Kung pipiliin ng Diyos na ibaba ang pamantayan ng Kanyang sariling kabanalan at katarungan, hindi Siya mananagot sa sinumang iba. Ngunit mananagot Siya sa Kanyang sarili. At iyon ang mahalaga sa Diyos.

Malinaw na ipinakikita ng talatang ito na ang Isa na ang dugo ay nabuhos sa krus upang gumawa ng kapayapaan sa Diyos ay hindi isang pangkaraniwang nilikha. (Ang "Panganay sa lahat ng nilalang" ay hindi nangangahulugang "unang nilikha" kundi "pinakamataas sa lahat ng nilalang"). Siya ay kinilala sa Talatang 22 bilang si Cristo!

Inilalarawan Siya ng ating talata bilang "ang larawan ng Diyos na hindi nakikita, manlilikha ng lahat ng bagay, tagapag-ingat ng lahat ng bagay, at ang buong kapuspusan ng Diyos ay nananahan sa Kanya." Hindi Siya maaaring maging mas mababa kaysa sa Diyos. Sa Mga Gawa 20:28 sinabi ni Pablo na ang iglesya ng Diyos ay binili ng Kanyang sariling dugo!! Kaya, ang ating kaligtasan ay walang hanggan ang halaga. Binili ito sa pamamagitan ng isang sakripisyo para sa atin. Napakalaki ng naging halaga nito sa Diyos. Wala itong naging halaga sa atin. Ito ay kaloob mula sa Diyos.

Ang tunay na halaga ng isang kaloob ay wala sa kung magkano ang magagastos ng tumatanggap kundi sa kung magkano ang ginugol ng nagbigay. Ang kaloob ay laging libre para sa tumatanggap. Ngunit para sa nagbibigay ito ay laging may kapalit, maging sa salapi, o panahon, o pagod, o damdamin.

Huwag nating kailanman ibaba ang halaga ng ating walang-hanggang kaligtasan dahil lamang tinanggap natin ito bilang kaloob sa pamamagitan ng pananampalataya. Lagi at palagi nating alalahanin na napakalaki ng naging halaga nito sa ating Tagapagligtas. Ang naging kapalit nito ay ang Kanyang katawan, ang Kanyang dugo. Ang naging kapalit nito ay ang pagkahiwalay Niya sa Kanyang Amang nasa langit habang dinadala Niya ang ating mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno, ang krus. Habang, gaya ng isang ilog ng dugo, hinugasan Niya ang bundok ng ating mga kasalanan. Habang, bilang walang-kasalanang handog ng Diyos, Siya ay ginawang kasalanan dahil sa atin.

"Panginoong Jesus, paano kami magpapasalamat sa Iyo sa Iyong kaloob na kaligtasan, napakamahal, walang katumbas na halaga-at amin nang walang bayad. Hindi Ka namin kailanman mababayaran, kailanman. Ngunit habang inaalaala Ka namin ngayon, nagpapasalamat kami sa Iyo mula sa kaibuturan ng aming puso."

4. Ang Kapangyarihan ng Dugo ni Jesus

Mga Pagbasa: Isaias 1:8-"Kayo'y magsiparito ngayon, at tayo'y mangagkatuwiran, sabi ng Panginoon: bagaman ang inyong mga kasalanan ay maging parang mapula, ang mga yao'y magiging kasingputi ng niebe; bagaman maging mapula na parang carmesi, ang mga yao'y magiging parang balahibo ng tupa."

1 Juan 1:7-"Ang dugo ni Jesu-Cristo, ang Anak ng Diyos, ay naglilinis sa atin sa lahat ng kasalanan."

Nang pauwi isang gabi ang kilalang ebanghelistang si John Wesley, siya ay hinarang ng isang magnanakaw. Ngunit nabigo ang magnanakaw nang matuklasan niyang napakaliit lamang ng pera ni G. Wesley at ilang babasahing Cristiano.

Habang paalis na ang magnanakaw, tinawag siya ni Wesley. "Sandali, may iba pa akong ibibigay sa iyo." Nagulat ang magnanakaw at tumigil. Nagsalita pa si Wesley. "Kaibigan, baka dumating ang araw na pagsisihan mo ang ganitong uri ng pamumuhay. Kung mangyari iyon, alalahanin mo ito: 'Ang dugo ni Jesu-Cristo ay naglilinis sa atin sa lahat ng kasalanan.'"

Mabilis na lumayo ang magnanakaw, at ipinanalangin ni Wesley na magbunga sana ang kanyang mga salita.

Makalipas ang maraming taon, binabati ni Wesley ang mga tao pagkatapos ng isang pagtitipon sa araw ng Linggo nang lapitan siya ng isang di-kilalang lalaki. Laking gulat niya nang malaman

na ang lalaking ito, na ngayon ay isang tunay na Cristiano at matagumpay na mangangalakal, ay ang magnanakaw na humarang sa kanya maraming taon na ang nakalipas.

Sinabi ng lalaking binago ng Diyos, "Utang ko ang lahat ng ito sa iyo, Kapatid na Wesley." "Naku, hindi, kaibigan," paliwanag ni Wesley, "Hindi sa akin mo ito utang, kundi sa dugo ni Jesu-Cristo na naglinis sa iyo sa lahat ng iyong mga kasalanan. At nagbigay sa iyo ng panibagong simula tungo sa isang banal na buhay."

May naibigay nga si John Wesley sa magnanakaw nang gabing iyon bukod sa kaunting perang dala niya. Ibinigay niya sa kanya ang mabuting balita ng kaligtasan.

Walang taong napakasama, walang pusong labis na nabahiran ng kasalanan, na hindi kayang patawarin at linisin ni Jesus. Ito ang pinakadakilang himala sa lahat.

"May isang bukal na puno ng dugo,
Na mula sa mga ugat ni Emmanuel;
At ang makasalanang lumubog sa agos,
Nawawala ang lahat ng mantsa ng sala."

Si William Cowper ay isang napakamaramdamang makata na nalugmok sa matinding kalungkutan ng isip. Kinailangan siyang ipagamot sa isang pagamutan para sa may sakit sa isip. Isang araw nabasa niya ang talata sa 1 Juan 1:7-"Ang dugo ni Jesu-Cristo, ang Anak ng Diyos, ay naglilinis sa lahat ng kasalanan." Sa paanuman ay hinipo ng Espiritu ng Diyos ang kanyang isip at pusong pinahihirapan ng pagkakasala kaya siya ay dumaing sa Panginoong Jesus na hugasan siya sa lahat ng kanyang mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang dugo, at alisin sa kanya ang kakila-kilabot na pakiramdam ng pagkakasala. Sinagot ng Diyos ang kanyang panalangin. At gumaling siya sa kanyang matinding kalungkutan. Hindi nagtagal ay pinalabas na siya sa

pagamutan. Pagkatapos ay isinulat niya ang tulang binasa ko kanina:

"May isang bukal na puno ng dugo
Na mula sa mga ugat ni Emmanuel;
At ang makasalanang lumubog sa agos,
Nawawala ang lahat ng mantsa ng sala."

5. Malugod na Pagbibigay sa Diyos ng Kanya

Pagbasa: Mateo 22:21b: Sinabi ni Jesus sa kanila, 'Ibigay ninyo kay Cesar ang kay Cesar, at sa Diyos ang sa Diyos.'

Ang tanyag na pahayag na ito ni Jesus ay ibinigay bilang sagot sa isang mapanganib na tanong. Iniharap ito ng Kanyang mga kaaway bilang isang bitag: upang mapasama si Jesus sa mga maykapangyarihang Romano.

Hindi kailanman nabahala si Jesus sa tusong tanong. Sinasabi sa atin ng Biblia na si Jesus ang karunungan ng Diyos. At hindi na Niya kailangang sabihan kung ano ang nasa isip ng tao; kung sila ay nandaraya, o tapat. Kaya ginagawa ni Jesus ang bawat pagkakataon na sandali ng mahahalagang aral.

Hindi kailanman itinanggi ni Jesus na ang mga nagtatanong sa Kanya ay may mga pananagutan sa emperador. At si Cesar ang pinakamataas na awtoridad na tao noong panahon ni Jesus.

Kahit ngayon ay may mga pananagutan tayo sa mga nakatataas sa atin—sa pamahalaang lokal at pambansa, sa mga amo, sa mga guro, sa mga tagapangasiwa, sa mga opisyal ng hukbo, at iba pa.

Kapag tayo ay nagkakautang ng obligasyon sa iba, kailangan nating ibigay sa kanila ang kanila. Kapag tayo ay nanghihiram ng pera o ng mga bagay, o kapag tayo ay nangangako, dapat tayong magbayad, o magsauli, o tumupad sa ating mga pangako. Ang

Diyos Mismo ang naniningil sa atin sa ating mga pananagutan sa ating kapwa.

Ngunit higit at lampas sa mga iyon ay ang ating mga pananagutan sa Diyos. Sinabi ni Jesus, "Ibigay ninyo sa Diyos ang sa Diyos."

Ang Biblia ay sagana, punung-puno, ng mga bagay na dapat nating ibigay sa Diyos; ang Kanyang mga kautusan, ang Kanyang mga utos, ang Kanyang payo, ang Kanyang mga nais, ang Kanyang mga paanyaya, ang Kanyang mga pananabik. Ang tunay na mananampalataya ay hindi na kailangang pilitin upang ibigay sa Diyos ang nararapat sa Kanya, samantalang kay Cesar ay kailangan. Ang mga tumanggi ay agad na pinarurusahan.

Nang ibigay ng Diyos ang Sampung Utos, nagsimula Siya sa mga salitang, "Ako ang Panginoon mong Diyos na naglabas sa iyo sa Egipto, sa lupain ng pagkaalipin."

Mula sa paghanga at banal na pagkamangha sa lakas at kapangyarihan ng Diyos ay nagmumula ang pagkilala na wala nang iba pang karapat-dapat tawaging DIYOS! Mula sa pagkaunawa na ipinakita ang Kanyang kapangyarihan upang palayain ang Kanyang bayan ay nagmumula ang pasasalamat at pagsamba. Ang mga utos ay susundin nang kusang-loob, nang may pasasalamat, at nang may kagalakan.

Mula sa ating pagkaunawa na si Jesus ang Minamahal na Anak ng Diyos, nag-uukol tayo ng pagsamba. Mula sa ating pagkatanto na ang Kanyang kamatayan sa krus ay para sa atin, nagmumula ang pasasalamat at pagtatalaga. Ang Kanyang nais na Siya ay parangalan at alalahanin ay susundin nang buong puso.

"Gawin ninyo ito sa pag-alaala sa Akin." Opo, Panginoon. Nang may kagalakan. Nang may pasasalamat.

6. Tanong ni Jesus: Iniibig mo Ba Ako?

Sa Ebanghelyo ni Juan Kabanata 21, itinanong ni Jesus kay Pedro ang napakapersonal na tanong: "Iniibig mo ba Ako?" Tatlong beses Niya itong itinanong kay Pedro.

Nabagabag si Pedro sa pagtatanong sa kanya ng ganoong tanong. At tatlong beses pa. Marahil lalo itong masakit kay Pedro dahil sa kahiya-hiya at duwag na paraan ng pagkakaila niya sa kanyang Panginoon.

Kung ako ang nasa kalagayan ni Pedro, ako dapat ang magtanong: "Panginoon, matapos Kitang ikaila nang may kahihiyan, maiibig Mo pa ba ako?"

Ngunit ang Panginoon ang nagtanong. At sa aking palagay, naniniwala ako na nagtanong ang Panginoong Jesus upang patunayan na sa kabila ng pagkabigo ni Pedro, hindi nagbago ang pag-ibig ni Jesus. At nais ni Jesus na pukawin ni Pedro, na paypayan, ang ningas ng pag-ibig na kumukurap-kurap at humihina upang hindi ito tuluyang mamatay.

Tiniyak ni Jesus na hindi ito namatay. At muling nag-alab ang pag-ibig ni Pedro sa kanyang Panginoon, at hindi nagtagal ay nagliwanag ito nang maningning sa Pentecostes, sa buong aklat ng Mga Gawa, at sa mga taon ng unang iglesya. Nanatiling matatag at tapat ang pag-ibig ni Pedro hanggang siya ay mamatay bilang martir dahil kay Jesus.

Itinatanong din sa atin ng ating Panginoong Jesus ang gayunding tanong sa panahong ito ng pag-alaala. Ilagay natin ang ating pangalan sa unahan ng tanong: " (Pangalan) , iniibig mo ba Ako?" At sagutin natin Siya mula sa ating puso.

7. Si Cristo, ang Ating Kordero ng Paskuwa

Pagbasa: 1 Corinto 5:7b-"Sapagkat si Cristo, ang ating Kordero ng Paskuwa, ay naihandog na."

Tuwing may bagay na gagawin sa kahuli-hulihang pagkakataon, karaniwan itong may malaking kahulugan. Nagiging natatangi ito. Nagiging di-malilimutan. Nakaaantig pa nga ng damdamin.

Para sa mga alagad ni Jesus, ang hapunang ito ay isa lamang karaniwang Paskuwa. Isang taunang pag-alaala ng mga Judio sa pag-iingat sa kanila mula sa anghel ng kamatayan; na inutusan ng Diyos na patayin ang lahat ng panganay sa Egipto, sa loob ng isang gabi. Kabilang dito ang Gosen, isang lugar sa Egipto na tinitirhan ng lahat ng Hebreo o Judio. Maiingatan sila mula sa anghel na iyon kung ang bawat sambahayan ay papatay ng isang kordero at ipapahid ang dugo nito sa mga haligi ng pintuan sa labas. Nang gabing iyon, makikita ng kinatatakutang anghel ang dugo at "lalampasan" ang bahay na iyon at ang mga naninirahan doon. Nang gabi ring iyon, ang pinatay na kordero ay iihawin at kakainin kasama ng mapapait na gulay. At ang lahat ay nakadamit na handa sa paglalakbay-palabas ng Egipto tungo sa kalayaan.

Ang taunang hapunan ng Paskuwa ay laging magpapaalaala sa mga Judio ng isang korderong pinatay at kinain, ngunit ang dugo nito ang nag-ingat sa kanila.

Alam ng Panginoong Jesus na ito na ang huling tunay na pagdiriwang o pag-alaala. Hindi pa maunawaan ng Kanyang mga alagad na ang kanilang Panginoon ang magiging sukdulan, ang huling, Kordero ng Paskuwa. Wala pa silang kaalam-alam na ang lahat ng korderong pinatay noong takdang gabing iyon sa Egipto at ang lahat ng korderong pinatay bawat taon mula noon ay pawang tumuturo sa huling Kordero ng Paskuwa mula sa Diyos, ang kanilang Panginoon. Totoong marami na silang natanggap na

kaalaman ngunit hindi pa nila makita kung paano nagkakaugnay ang mga ito.

Kaya hindi pa makita at madama ng mga alagad ang kahulugan ng Hapunan ng Paskuwang iyon sa silid sa itaas. Ngunit nang gabing iyon ay lalo pang hahawiin ni Jesus ang tabing.

Mababasa natin sa Mateo 26:26-"Habang sila'y kumakain, dumampot si Jesus ng tinapay, nagpasalamat at pinagpirapiraso ito, at ibinigay sa mga alagad, na sinasabi, 'Kunin ninyo at kainin; ito ang Aking katawan.' Pagkatapos ay dinampot Niya ang saro, nagpasalamat at ibinigay sa kanila, na sinasabi, 'Uminom kayong lahat dito. Ito ang Aking dugo ng tipan, na nabubuhos para sa marami sa ikapagpapatawad ng mga kasalanan.'"

Kaugalian na habang kinakain ang hapunan ng Paskuwa ay binabalikan ang kahulugan nito. Ginugunita ang kasaysayan. At pagkatapos niyon, saka magsasalita si Jesus tungkol sa dugo; ang Kanyang dugo; ang tinapay, ang Kanyang katawan. Ang Kanyang dugo at ang Kanyang katawan, sa isang tipan. Ang unang tipan ay tinatakan ng dugo ng mga hayop. Ngayon ay isang bagong tipan, na tinatakan ng dugo ni Jesus, ang Mesiyas, ang Kordero ng Diyos, ang papalit sa una.

Si Pablo sa 1 Corinto 5:7 ang nagbubuod ng lahat: "Si Cristo na ating Kordero ng Paskuwa ay pinatay dahil sa atin." Inihandog dahil sa atin.

Nang gabing iyon ay ipinagdiwang ni Cristo ang Paskuwa sa kahuli-hulihang pagkakataon. Dumating Siya upang tuluyang palitan ang mga kordero ng Paskuwa. Sa pamamagitan ng Kanyang dugo, lalampasan ng hatol ng Diyos ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya. Kung paanong iningatan ng dugo sa mga haligi ng pintuan ang mga taong naniwala sa babala ng Diyos at sumunod, gayundin tatakpan ng dugo ni Jesu-Cristo ang mga kasalanan ng mga nagtitiwala sa Kanya. At lalampas ang hatol ng impiyerno.

Pagkatapos ay sinabi ni Jesus, "Gawin ninyo ito sa pag-alaala sa Akin."

Ito ang ibig sabihin: Itigil na ang pag-alaala sa Paskuwa sa Egipto. Simulan na ang pag-alaala sa Akin, ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.

Hanggang ngayon, ang mga Judio na hindi sumasampalataya kay Jesus bilang Mesiyas ay patuloy na nagdiriwang ng Paskuwa. Patuloy silang lumilingon sa pagkaligtas mula sa pagkaalipin sa Egipto.

Ang mga Judio na sumasampalataya kay Jesus bilang Mesiyas at nagtitiwala sa Kanya bilang kanilang Tagapagligtas ay inaalaala na Siya ngayon sa Pagpipira-piraso ng Tinapay. Ito rin ang ginagawa ng lahat ng Cristianong Hentil. Magkakasama, sa espiritu, kahit hindi magkakasama sa iisang lugar, ipinagdiriwang ang mas dakilang pagliligtas-pagliligtas mula sa pagkaalipin sa kasalanan at mula sa walang-hanggang kaparusahan.

Ang lahat ng korderong pinatay taun-taon para sa bawat sambahayang Judio mula pa noong panahon ni Moises-daan-daan, libu-libo at milyun-milyon, ay hindi kailanman makahihigit sa halaga ng lisa at tanging Kordero ng Diyos, na pinatay para sa ating kaligtasan. Ang lahat ng paglaya mula sa pagkaalipin at mula sa mga mapaniil na pamahalaan sa lupa (kasama na ang People Power ng 1986 dito sa Pilipinas) kahit pagsama-samahin, ay hindi kailanman maihahambing sa walang-hanggang pagliligtas na ginawa ng Anak ng Diyos para sa atin sa Kalbaryo.

8. Itaas ang Saro ng Kaligtasan

Ganito ang mababasa sa Awit 116:12-14: "Ano ang aking igaganti sa Panginoon sa lahat Niyang kabutihan sa akin? Aking itataas ang saro ng kaligtasan, at tatawag ako sa pangalan ng Panginoon.

Tutuparin ko ang aking mga panata sa Panginoon, sa harapan ng Kanyang buong bayan."

Talaga bang magagantihan natin ang Panginoon sa lahat ng Kanyang kabutihan sa atin? Hindi kailanman. Ngunit hindi tayo dapat tumigil sa pagsisikap dahil sa pasasalamat na nasa ating puso. Ano ang lahat ng kabutihang ito na dapat nating ipagpasalamat sa Kanya? Napakarami upang mabilang; napakalaki upang masukat.

Para sa lahat ng tinubos, ang lahat ng kabutihan ng Diyos na ating Ama ay dumarating sa iisang maluwalhating balutan. Lahat ito ay nakabalot sa balutan ng kaligtasan. Kung wala ang kaligtasang ito, ang tanging maipagpapasalamat natin sa Diyos ay ang mga bagay na tinatamasa rin maging ng masasama at ng mga kaaway ng Diyos. Ang mga likas na pakinabang na nagmumula sa pamumuhay sa planetang ito.

Sa loob ng balutan ng kaligtasan ay dumarating ang kapatawaran ng mga kasalanan, kapayapaan sa Diyos, isang tahanan sa langit, ang Kanyang Espiritu sa atin, ang Kanyang Salita upang pumatnubay sa atin, ang Kanyang kapayapaan, kagalakan, at pag-ibig upang umaliw sa atin, ang Kanyang biyaya upang umalalay sa atin, ang Kanyang kapangyarihan upang mag-ingat sa atin, at ang Kanyang Anak upang magtanggol sa atin, at marami pang iba.

Sinabi ng mang-aawit na dalawang bagay ang ihahandog niya bilang pasasalamat. Una ay "itaas ang saro ng kaligtasan." Parang ang Hapunan ng Panginoon ito. Ngunit hindi pa iyon alam ng mang-aawit. Ang ibig niyang sabihin ay pagkaligtas mula sa kamatayan sa kamay ng kanyang mga kaaway.

Para sa atin, naaalaala natin ang mga salita ni Pablo: "Sapagkat sa tuwing kakainin ninyo ang tinapay na ito at iinumhin ang sarong ito, ay inyong ipinahahayag ang kamatayan ng Panginoon hanggang sa Siya'y dumating." (1 Corinto 11) Itinataas natin ang saro ng kaligtasan at yumuyuko ang iglesia upang sambahin ang

kanyang Tagapagligtas. Itinataas natin ang saro ng kaligtasan upang makita ng sanlibutan, at "ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas." Kaya itinataas natin ang saro ng kaligtasan hindi lamang sa Pagpipira-piraso ng Tinapay, kundi sa lahat ng panahon.

Ang ikalawang handog ng mang-aawit ay "Tutuparin ko ang aking mga panata sa Panginoon sa harapan ng Kanyang buong bayan." Dalawang beses niya itong sinabi sa Awit 116. Lubhang sineseryoso ng mga banal sa Lumang Tipan ang kanilang mga panata dahil alam nilang sineseryoso ito ng Diyos.

Sa harapan ng kanilang Banal na Diyos, ang mga lalaki at babaeng may pananampalataya sa Lumang Tipan ay mas nakababatid sa kanilang mga pananagutan sa Diyos kaysa sa kanilang mga pribilehiyo. Kaya ang kanilang pananampalataya ay agad na sinusundan ng pagsunod. Ganito rin noong panahon ng Bagong Tipan at sa unang iglesya.

Ngunit ngayon, dahil sa ating "demokratikong" pamumuhay, ang makabagong tao ay mas nababahala sa mga karapatan at pribilehiyo. Kaya ang pagtupad sa mga panata ay nagiging may kondisyon; gusto natin ng kaluwagan. At sa pinakamaliit na dahilan ay kakalimutan ng makabagong tao ang kanyang mga panata. Ang dumaraming bilang ng mga nasirang pag-aasawa ay matibay na katibayan ng kapabayaang natin, sa makabagong panahong ito, sa pagtrato sa ating mga panata.

Kapag itinataas natin ang saro ng kaligtasan sa Pagpipira-piraso ng Tinapay, itinataas din nating muli ang ating pagtatalaga, ang ating panata sa Panginoong Jesus-ang ating panata ng lubos at mapagmahal na pagsunod. Gaya ni Pablo, inuulit natin: "Ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon ay ikinabubuhay ko para sa Kanya na umibig sa akin at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin."

Kaya, sa harapan ng bayan, samakatuwid baga'y ng ating mga kapatid, ako ay nananalangin: "Panginoong Jesus, kung paanong kusang-loob Mong ibinigay ang Iyong katawan at ang Iyong dugo para sa akin at para sa sangkatauhan, gayundin ako, sa umagang ito, ay muling nagtatalaga ng aking sarili; ibinibigay ko ang aking lahat sa Iyo, isang napakaliit na handog kung ihahambing sa Iyong ginawa."

Inilalagay ko ang aking puso sa likod ng mga salita ng awit: "Kunin ang aking buhay, at nawa'y maging inilaan, Panginoon, sa Iyo: Kunin ang aking mga kamay at hayaang kumilos sa udyok ng Iyong pag-ibig. Kunin ang aking mga paa at nawa'y maging maliksi at maganda para sa Iyo; Kunin ang aking tinig at hayaang umawit ako palagi, para lamang sa aking Hari. Kunin ang aking mga labi at nawa'y mapuno ng mga pahayag para sa Iyo; Kunin ang aking pilak at ginto, kahit isang kusing ay hindi ko ipagkakait. Kunin ang aking pag-ibig, aking Diyos, ibinubuhos ko sa Iyong paanan ang buo nitong kayamanan; Kunin ang aking sarili at ako'y magiging magpakailanman, tangi, at lubos na sa IYO."

9. Mga Tanda ng Mapagsakripisyong Pag-ibig

Isang nagniningning sa kagalakang bagong nagtapos ang umakyat sa entablado upang tumanggap ng isang natatanging parangal. Sa kanyang kahilingan, umakyat ang kanyang inang balo upang isabit sa kanya ang medalya. Napansin niya ang pangininginig ng mga kamay ng kanyang ina.

"Inay, huwag po kayong kabahan. Masayang araw ito para sa ating dalawa."

"Mahal kong anak, hindi ito kaba. Sakit ito sa ugat. Napakatagal na nababad ang aking mga kamay sa tubig sa paglalaba. Iyon lamang ang paraan ko upang mapagtapos ka sa kolehiyo. Ito ang naging kapalit.

"O Inay, ngayon ko lamang natitigang mabuti ang inyong mga kamay. Wala na pong natira kundi balat, buto, at ugat. At napakatigas pa po. O Inay, patawarin po ninyo ako."

"Wala na tayong magagawa, anak ko. Ngunit lahat ng ito ay para sa iyo, wala akong pinagsisisihan. Napakasaya ko."

Inilapit ng anak ang nanginginig na mga kamay sa kanyang mga labi at hinagkan ang mga ito, dinidilig ng kanyang mga luha. Mga halik at luha ng pasasalamat at pag-ibig. At ng pasiya na mula ngayon, ang mga kamay na isinakripisyo para sa kanyang mga pangangailangan ay paglilingkuran niya nang may pasasalamat at katapatan.

"Tomas, halika rito. Tingnan mo ang Aking mga kamay at tagiliran. Hipuin mo ang mga ito at alamin mong Ako nga ito. Huwag ka nang mag-alinlangan kundi sumampalataya ka."

Tumugon si Tomas sa mga salitang, "Panginoon ko at Diyos ko."

Ngayon ay iniaalok din ni Jesus ang gayunding paanyaya at inaasahan ang gayunding tugon.

"Tingnan ninyo ang Aking katawan at ang Aking dugo sa mga sagisag na pinili Ko mula sa hapag-kainan." Tinapay at katas-ang bunga ng ubas. "Alalahanin ninyo Ako, ang inyong Diyos na nagkatawang-tao."

Hindi na kasama natin si Jesus sa katawan gaya ng pagkakasama Niya kay Tomas. Ngunit iniwan Niya ang mga sagisag upang ipaalaala Siya sa atin. Ang mga sagisag ay hindi kasinghalaga ng Isa na ang sakripisyo ay kanilang isinasagisag. Mahalaga ang mga sugat sa katawan ni Jesus, ngunit hindi kasinghalaga ng Isa na umibig nang sapat upang isakripisyo ang Kanyang katawan, ang Kanyang buhay, ang Kanyang sarili.

Ang mga kamay ba na naglagay ng mga bituin sa kalawakan ay kinailangang isuko sa malulupit na pako? Ang mga paa ba na

niyuyukuran ng mga anghel ay kinailangang durugin upang maipako sa krus? Ang tagiliran ba na madalas hiligan ng ulo ng minamahal na si Juan ay kinailangang sibatin upang matiyak na patay na ang ipinakong Tagapagligtas?

Oo! Lahat ng iyon ay para sa iyo at para sa akin. At kahit sa pananampalataya lamang, hahagkan natin ang mga kamay at paa ni Jesus at ihihilig ang ating ulo sa Kanyang sugatang tagiliran upang marinig ang huling mahinang tibok ng Kanyang mapagmahal na puso. Anong laking sakripisyo para sa atin, ng ating Panginoon at ating Diyos.

Walang sakripisyong magiging napakalaki para sa Isa na walang ipinagkait upang ilapit tayo sa Kanyang sarili.

10. Dahil Iniibig Kita, Panginoon

Isinulat ng isang 16 na taong gulang na batang lalaking taga-Canada ang tulang ito hindi nagtagal matapos siyang maging Cristiano.

"Aking Jesus, iniibig Kita. Alam kong Ikaw ay akin---

Dahil sa Iyo, lahat ng kahangalan ng kasalanan ay aking iiwan;

Aking mapagpalang Manunubos, aking Tagapagligtas Ka,

Kung minsan Kitang inibig, aking Jesus, ngayon na nga.

Iniibig Kita sapagkat Ikaw ang unang umibig sa akin

At binili ang aking kapatawaran sa puno ng Kalbaryo;

Iniibig Kita sa pagsusuot ng mga tinik sa Iyong noo,

Kung minsan Kitang inibig, aking Jesus, ngayon na nga."

Sa 1 Juan 4:9-11 ay mababasa natin: "Ganito ipinakita ng Diyos ang Kanyang pag-ibig sa atin: isinugo Niya ang Kanyang kaisa-isa at bugtong na Anak sa sanlibutan upang tayo'y mabuhay sa pamamagitan Niya. Ito ang pag-ibig: hindi sa tayo ang umibig sa

Diyos, kundi Siya ang umibig sa atin at isinugo ang Kanyang Anak bilang handog na pantubos sa ating mga kasalanan. Mga minamahal, yamang ganito tayo inibig ng Diyos, dapat din tayong mag-ibigan sa isa't isa."

Ang Pagpipira-piraso ng Tinapay na ito, o Hapunan ng Panginoon, ay tinatawag ding Pakikipag-isa. Bakit? Sapagkat hindi ito ginagawa nang nag-iisa. Inaalaala ko ang Panginoong Jesus kasama ninyo, mga kapatid ko. Kung may dalawang dahilan kung bakit magagalak si Jesus na tanggapin ang ating pakikipag-isa sa sandaling ito, ang una ay sapagkat inaalaala natin Siya nang may pag-ibig. Iniibig natin Siya, kaya malugod natin Siyang inaalaala. Ang ikalawa ay sapagkat nag-iibigan tayo sa isa't isa. At sa iisang mahalagang bilog ng pag-ibig, magkakasama, kumakain tayo ng tinapay at umiinom sa saro bilang pag-alaala sa Isa na unang umibig sa atin.

II. Inibig ni Jesus ang mga Bata

Pagbasa: (Lucas 18:15-17) "Dinadala rin ng mga tao kay Jesus ang kanilang mga sanggol upang Kanyang hipuin sila. Nang makita ito ng mga alagad, sinaway nila sila. Ngunit tinawag ni Jesus ang mga bata sa Kanya at sinabi, 'Hayaan ninyong lumapit sa Akin ang maliliit na bata, at huwag ninyo silang hadlangan, sapagkat sa mga gaya nila ang kaharian ng Diyos. Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, ang sinumang hindi tumanggap sa kaharian ng Diyos na gaya ng isang maliit na bata ay hindi kailanman makapapasok doon.'"

Ngayon ay alalahanin natin ang Panginoong Jesus sa paraan ng Kanyang pagtingin sa mga bata. Sa ating talata ay malugod Niya silang tinanggap nang sila'y itaboy ng mga alagad. Inibig ni Jesus ang mga taos-puso at payak na papuri. Ginamit pa nga Niya ang baon ng isang batang lalaki upang pakainin ang napakaraming tao.

Ito ang di-pangkaraniwang mensahe ni Jesus. Hindi ang mayayaman, ang malalakas, o maging ang marurunong ang dakila, kundi ang mapagpakumbaba, ang mga lingkod, ang mga dukha, ang mga bata. Hindi ka makapapasok sa kaharian malibang maging gaya ka ng isang bata. Karunungan, kayamanan, kapangyarihan-hindi ganoon kahalaga ang mga ito sa kaharian ni Cristo. Ang hinahanap Niya ay mga pusong may pag-ibig, papuri at pagtatalaga. Ito ang mga kaloob na nananabik Siyang tanggapin.

Isandaan at dalawampung taon na ang nakalipas nang lumabas ang himnong ito sa isang Aklat ng Papuri para sa mga Bata, mula sa isang di-kilalang manunulat.

"Ang marurunong ay maghahandog ng kanilang dunong, ang mayayaman ng kanilang yaman

At ang ilan ay ng kanilang kadakilaan, at ang ilan ng lakas at kalusugan

Kami rin ay maghahandog ng aming kayamanan sa Hari;

Wala kaming yaman o dunong; ano ang dadalhin naming mga bata?

Dadalhan namin Siya ng pusong umiibig sa Kanya; dadalhan namin Siya ng papuring may pasasalamat,

At ng mga batang kaluluwang buong-kaamuang nagsisikap lumakad sa banal na landas;

At ito ang magiging kayamanang ihahandog namin sa Hari,

At ito ang mga kaloob na kahit ang pinakadukhang bata ay makapagdadala.

Dadalhin namin ang maliliit na tungkuling dapat naming gawin araw-araw;

Pagsisikapan naming Siya'y bigyang-lugod, sa tahanan, sa paaralan, sa paglalaro;

At higit na mabuti ang mga kayamanang ito na ihahandog sa ating Hari,

Kaysa sa pinakamamahaling kaloob na wala ang mga ito; Ngunit ang mga ito'y maidadala ng isang bata."

Manalangin tayo. Panginoong Jesus, lumalapit kami sa Iyo bilang mga bata sa aming pagpapakumbaba. Lumalapit kami sa Iyo bilang mga bata sa aming katapatan ng puso. Lumalapit kami sa Iyo bilang mga bata sa aming pananampalataya gaya noong una kaming nagtiwala sa Iyo bilang aming Panginoon at Tagapagligtas. At lumalapit kami sa Iyo ngayon nang may pasasalamat na tulad ng sa isang bata dahil sa pagtanggap Mo sa amin at sa mapagmahal Mong pagdadala sa amin sa Iyong Ama.

12. Itinakwil at Sinaktan Dahil sa Atin

(Pagbasa: Isaias 53:1-12)

Ang mga salitang ito ay isinulat 700 taon bago isinilang ang Panginoong Jesus, ngunit napakalinaw na inilarawan ang Kanyang buhay at kamatayan. Hindi binanggit ang Kanyang pangalan ngunit si Jesus lamang na taga-Nazaret ang tumutugma nang eksakto sa paglalarawan.

Sino ang hahanga at maaakit sa isang karpintero lamang mula sa isang hinahamak na maliit na bayan? Sinabi ng Biblia na si Absalom ay makisig at may magandang buhok. Ngunit walang sinabi tungkol sa mukha ni Jesus. Sinabi ng Biblia na si Jose ay matipuno at makisig. Si Haring Saul ay mas matangkad nang isang ulo at balikat kaysa sa lahat. Ngunit walang sinabi tungkol sa katawan ni Jesus maliban sa Siya ay lumaki sa pangangatawan gaya ng iba (Lucas 2:52).

Matapos Siyang gumawa ng napakaraming himala, Siya ay itatakwil pa rin, hahamakin at kukutyain.

Bagaman Siya ay may dalisay na puso at malinis na budhi, Siya ay tatawaging "taong puspos ng kapanglawan at bihasa sa paghihirap." (Talatang 6)

Ang lahat ng Kanyang mga dalamhati, paghihirap, parusa, at pang-aapi ay hindi para sa Kanyang sarili kundi para sa iba. Gayunman, hindi kailanman pinahina o pinalambot ang mga hampas. Walang sinumang sumangga sa Kanya mula sa sakit. Tiniis Niya ang lahat-dahil sa atin!

Sapagkat tayo ay naligaw at naging mga mananalansang. Sapagkat tayo ay may mga sugat na nangangailangan ng kagalingan. Sapagkat lubos nating kailangan ang kapayapaan sa isang Diyos na ating nagkasalahan, kinailangang maging korderong handog si Jesus, sinugatan, pinahirapan, pinatay at inilibing na gaya ng isang kriminal.

Gayunman, kalooban ng Panginoon na Siya ay bugbugin at pahirapan. Upang sa wakas ay makita Niya ang Kanyang lahi; aariing-ganap Niya ang marami; mahahayag ang bisig ng Panginoon; at habang tinitingnan Niya ang mga tinubos Niya, Siya ay masisiyahan.

13. Ang Pinakadakilang Tao

Ang mga dakilang tao ay nag-iiwan ng kanilang tatak sa kasaysayan. Sa pamamagitan ng kanilang mga dakilang gawa ay napipilitang maalaala sila ng mga lumilingon sa nakaraan. Isa sa ganitong tao si Alejandro ang Dakila. Sa pamamagitan ng kanyang kabataang henyo sa digmaan ay napaluhod niya ang makapangyarihang Imperyo ng Persia. Habang sinasakop niya ang kanyang daigdig, lumaganap sa buong lupa ang nakahihigit na kulturang Griego. Tunay na isang dakilang tao! Ngunit paano

siya maihahambing sa isang karpinterong Judio mula sa Nazaret na hindi sumakop sa sanlibutan, kundi nagligtas dito?

Si Charles Ross Weeds, isang makata, ay naghain ng isang paghahambing. Pinamagatan niya ang kanyang tula na "Si Jesus At Si Alejandro."

"Si Jesus at si Alejandro ay namatay sa edad na tatlumpu't tatlo:

Ang isa'y nabuhay at namatay para sa sarili; ang isa'y namatay para sa iyo at sa akin.

Ang Griego'y namatay sa isang trono; ang Judio'y namatay sa isang krus.

Ang buhay ng isa'y tila tagumpay; ang sa isa'y tila kawalan lamang

Ang isa'y nanguna sa napakalalaking hukbo; ang isa'y naglakad nang mag-isa;

Ang isa'y nagpadanak ng dugo ng buong daigdig; ang isa'y ibinigay ang sariling dugo.

Ang isa'y nakamit ang daigdig sa buhay at nawala ang lahat sa kamatayan,

Ang isa'y nawalan ng buhay upang makamit ang pananampalataya ng buong daigdig.

Si Jesus at si Alejandro ay namatay sa edad na tatlumpu't tatlo;

Ang isa'y namatay sa Babilonia at ang isa'y sa Kalbaryo.

Ang isa'y nagtamo ng lahat para sa sarili; ang isa'y ang sarili ang ibinigay;

Ang isa'y ginawang diyos ang sarili, ang Diyos ay nagpakababa ng sarili;

Nang mamatay ang Griego, bumagsak magpakailanman ang kanyang trono ng mga tabak;

Ngunit si Jesus ay namatay upang mabuhay magpakailanman bilang Panginoon ng mga panginoon.

Si Jesus at si Alejandro ay namatay sa edad na tatlumpu't tatlo; Ginawang alipin ng Griego ang lahat ng tao; pinalaya ng Judio ang lahat ng tao.

Ang isa'y nagtayo ng trono sa dugo; ang isa'y nagtayo sa pag-ibig.

Ang isa'y isinilang mula sa lupa, ang isa'y mula sa itaas;

Ang isa'y nakamit ang buong lupa, upang mawala ang lupa at ang langit;

Ang isa'y ibinigay ang lahat; upang ang lahat ay maibigay sa Kanya.

Ang Griego'y patay magpakailanman; ang Judio'y buhay magpakailanman;

Nawawalan ng lahat ang nag-aangkin, at nakakamit ang lahat ng nagbibigay."

Si Alejandro ang naging halimbawa ng sukdulan ng ambisyon, henyong at kasakiman ng tao. Si Jesus ang nagpakita ng sukdulang pagsunod sa plano ng Diyos para sa pinakamabuti para sa tao.

14. Ipahayag ang Kanyang Kamatayan, Asahan ang Kanyang Pagparito

Pagbasa: Pahayag 1:5-7-"Sa Kanya na umiibig sa atin at nagpalaya sa atin sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang dugo, na gumawa sa atin na isang maharlikang sambahayan upang maglingkod bilang mga saserdote ng Kanyang Diyos at Ama-sa Kanya ang kaluwalhatian at ang paghahari magpakailanman! Amen. Narito, Siya'y dumarating na kasama ng mga alapaap; makikita Siya ng lahat ng mata, pati ng mga umulos sa Kanya; at

ang lahat ng bayan sa sanlibutan ay mananaghoy sa pagsisisi.
Gayon nga ang mangyayari. Amen."

Sinasabi sa atin ng Biblia sa pamamagitan ni Apostol Pablo na sa tuwing kumakain tayo ng tinapay at umiinom sa saro, bilang pag-alaala, "ipinahahayag natin ang kamatayan ni Jesus, hanggang sa Siya'y dumating." Kaya, nang buong kahulugan, inaalaala natin ang Kanyang kamatayan, na nakaraan na. At ipinahahayag natin ito. At nang buong pananabik ay hinihintay natin ang araw sa hinaharap na Siya ay babalik. Hindi na natin kakailanganin ang mga sagisag, sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya.

Kaya ang ating kapatid na si Charles Wesley, sa isang sandali ng masiglang pagkasi, ay sumulat:

"Narito! Dumarating Siya, bumababa sa mga alapaap,
Minsang pinatay para sa mga makasalanang kinahabagan;

Libu-libo, libu-libong banal ang kasama Niya

Na nagpapalaki sa tagumpay ng Kanyang pagdating;

Aleluya! Aleluya!

Ang Diyos ay nahayag sa lupa upang maghari.

"Ang bawat mata ay makakakita na sa Kanya,

Nadaramtan ng kakila-kilabot na kamahalan;

Ang mga humamak at nagbenta sa Kanya,

Umulos at nagpako sa Kanya sa puno,

Nang may malalim na pananaghoy, malalim na pananaghoy,

Ay makikita ang tunay na Mesiyas.

"Ang mahahalagang tanda ng Kanyang paghihirap

Ay taglay pa rin ng Kanyang nakasisilaw na katawan;

Sanhi ng walang-katapusang pagbubunyi

Ng Kanyang mga tinubos na sumasamba;
Anong tuwa, anong tuwa
Ang aming pagtitig sa maluluwalhating pilat na iyon!"

15. Luwalhati, Luwalhati sa Anak

Juan 17:4-5- "Niluwalhati Kita rito sa lupa sa pamamagitan ng paggawa ng lahat ng iniutos Mo sa Akin. At ngayon, Ama, dalhin Mo Ako sa kaluwalhatianang pinagsaluhan Natin bago pa nagsimula ang sanlibutan."

Ang dalawang talatang ito na bahagi ng panalangin ni Jesus ay maraming sinasabi sa atin tungkol sa lawak ng pagpapakababa na bahagi at kabuuan ng Pagkakatawang-tao.

Bago dumating si Jesus sa lupa, Siya ay nasa kaluwalhatian ng langit. Siya ay sinasamba at pinupuri ng mga anghel. At Siya ang Minamahal ng Ama. Magkasama sa Pagka-Diyos ay pinagsasaluhan Nila ang kaluwalhatian ng pagka-Diyos.

Pagkatapos, bilang pagsunod sa Ama, nagpakababa Siya at dumating sa lupa bilang isang tao. Sa buong panahon Niya bilang si Jesus na anak ng karpintero, namuhay Siya ng isang sakdal na buhay-sakdal sa kawalan ng kasalanan, at sakdal sa pagsunod. Ginagawa ang gawain ng Kanyang Ama. Isinusuko ang Kanyang sariling kalooban sa kalooban ng Kanyang Ama. Pagkatapos ay namatay sa krus nang nag-iisa. Sa gayon ay niluwalhati Niya ang Ama habang narito sa lupa.

Sa Hebreo 12:2 ay mababasa natin na "si Jesus, ang may-akda at tagapagpasakdal ng ating pananampalataya, dahil sa kagalakang inilagay sa harap Niya, ay nagtiis ng krus-at umupo sa kanan ng trono ng Diyos. Ang kagalakan ay ang muling makasalo sa kaluwalhatian sa langit kasama ng Kanyang Ama. Wala nang mas dakilang kagalakan para sa Anak. At ang kagalakang iniingatan ng

Ama ay ang luwalhatiin Siya ng Kanyang minamahal na Anak sa lupa. Pagkatapos ay muling magkasama matapos ganapin ang handog para sa mga kasalanan. Pagkatapos ay sa langit, tanggapin ang kaluwalhatian mula sa Ama.

Luwalhati sa ating Diyos Ama

Luwalhati sa ating Diyos Anak

Luwalhati sa ating Diyos Espiritu

Luwalhati sa Tatlong Iisa!"

16. Higit Kaninuman

Pagbasa: Juan 1:15-"Si Juan ay nagpatotoo tungkol sa Kanya. Siya'y sumigaw na nagsasabi, 'Ito ang Siyang sinabi ko,' ang dumarating na kasunod ko ay nakahihigit sa akin sapagkat Siya ay una sa akin."

Si Juan Bautista ay isang di-pangkaraniwang tao. Una sa lahat, ibang-iba ang kanyang pamumuhay kaysa sa karamihan ng tao. Lumaki siya sa isang maka-Diyos at iginagalang na tahanan. Gayunman, ginugol niya ang kanyang mga taon sa ilang. Marahil ay mahabang panahon ang ginugol niya sa pakikipag-ugnayan sa Diyos. Iba ang kanyang pagkain. Kadalasan ay balang at pulot ang kanyang kinakain. Nagdadamit siya ng balahibo ng kamelyo at may sinturong katad. Malakas ang kanyang pangangatawan at siya ay isang taong may disiplina.

Nang magsimulang mangaral si Juan, tinawag niya ang mga tao palabas sa kanilang maginhawang mga tahanan. Sinalubong niya sila sa ilang kung saan maipangangaral niya sa kanila ang Salita ng Diyos. Pagkatapos ay binabautismuhan sila bilang patotoo ng kanilang pagsisisi.

Lubhang iginagalang si Juan, mataas ang pagtingin sa kanya. Ngunit isang araw ay makikita nila kung gaano siya

kapakumbaba. Ituturo niya ang isang darating na kasunod niya ngunit sa katunayan ay una sa kanya.

Alam ni Juan na ang Isang ito ay hihigit sa kanya. Sa ibang pagkakataon ay sinabi niyang hindi siya karapat-dapat kahit magtali ng Kanyang panyapak. Si Jesus ang kanyang tinutukoy. At isang karangalan para sa kanya na ituro ang mga tao kay Jesus.

Nang tanungin si Juan kung sino siya, sinipi niya ang propeta Isaias: "Ako ang tinig ng isang sumisigaw sa ilang. Tuwirin ninyo ang daan ng Panginoon."

Sa Isaias, ang pahayag na ito ay tumutukoy kay Jehova o Yahweh. Sa Bagong Tipan, sa mga Ebanghelyo, ikinapit ito ni Juan kay Jesus. Sa kalaunan ay itutulad ni Jesus si Juan kay Elias. Dito ay itinutumbas ni Juan si Jesus kay Jehova. Iyan ang dahilan kung bakit itinuring niya ang kanyang sarili na lubhang hindi karapat-dapat na ihambing kay Jesus.

Gayundin sa Ebanghelyo ni Juan Kabanata 1 ay sinasabi sa atin na si Juan ay isinugo mula sa Diyos bilang saksi tungkol sa ilaw. Hindi siya ang ilaw. Ang tunay na ilaw na nagbibigay-liwanag sa bawat tao ay darating sa sanlibutan, kasunod niya.

Ang tunay na ilaw na ito ay ang Salita na nasa pasimula na kasama ng Diyos at Siyang Diyos. Sa pamamagitan Niya, ang Salita, ginawa ang lahat ng bagay. Nasa Kanya ang buhay. At ang buhay ay siyang ilaw ng mga tao.

Si Juan Bautista ay nagkaroon ng karangalang ihanda ang mga lalaki at babae para sa pagdating ni Jesus. Makapangyarihan ang kanyang patotoo. Ngunit mapagpakumbaba ang kanyang puso.

Narito tayo, sa harap ng hapag ng Panginoon. Sa tuwing kinakain natin ang tinapay na ito at iniinom ang sarong ito ay nagpapatotoo tayo tungkol sa Panginoon at sa Kanyang kamatayan. Ito ay isang karangalan. Itinataas natin Siya, at ibinababa natin ang ating sarili.

Ipinaaalaala sa atin ng tinapay na bilang mga makasalanan tayo ay patay sa espiritu. Kailangan natin si Jesus, na nasa Kanya ang buhay. At ang buhay ay siyang ilaw ng mga tao. Sinabi ni Jesus na Siya ang Tinapay ng buhay.

Ipinaaalaala sa atin ng saro na ang ating mga kasalanan ay pinatawad at hinugasan ng Kanyang dugo. Hindi natin mapigilang magpakumbaba sa harap Niya. At magpasalamat.

At, gaya ni Juan, nagbibigay tayo ng isang makapangyarihang patotoo. Ang sanlibutan ay nasa isang desperadong kalagayan. Kay Jesus lamang makasusumpung ng pag-asa ang sanlibutan at wala nang iba pa.

Gaya ni Juan, isang karangalan para sa atin ang magpatotoo sa sanlibutan. Ang ipakilala si Jesus sa sanlibutan. Siya lamang ang Tanging makapagligtas sa sanlibutan. Siya ang ating inaalaala at sinasamba ngayon.

17. Sino ang Maihahambing sa Ating Tagapagligtas?

Pagbasa: Isaias 46:5-"Kanino ninyo Ako itutulad?-kanino ninyo Ako ihahambing upang kami ay maipagtulad?"

Walang sinuman sa buong sansinukob ang tulad ng DIYOS. At kahit ang lahat ng bagay ay nagmula sa Diyos, walang anumang maihahambing sa DIYOS. Ang Diyos ay nag-iisa sa Kanyang kabuuan, kasakdalan, at pagsasarili.

Ang Diyos ay may ganap na awtoridad at kapangyarihan sa lahat ng iba pa. Maaari Siyang pumili, at may kakayahan, na lumikha ng anumang bagay mula sa wala. At maaari Niyang piliing pawin ang anumang nilikha Niya upang ito ay bumalik sa kawalan. Ganyan ang pagiging ganap ng Diyos sa Kanyang sarili.

Ngunit isang araw, sa walang hanggan, ipinasiya Niyang likhain ang tao ayon sa Kanyang larawan. Sapagkat ang tao ay nilikha ayon sa larawan ng Diyos. Magkakaroon ng kaunting pagkakahawig sa Diyos. Ngunit, gayunman, ang pagkakaiba ay kasinlaki ng pagkakaiba ng isang kalawakan ng mga bituin sa isang butil ng alikabok.

Ang pagkakaibang ito ay tinawid ng Diyos isang araw sa kasaysayan, nang Siya ay naging tao. Ang taong iyon ay si Jesus na taga-Nazaret. Ipinakilala Niya ang Kanyang sarili bilang Anak ng Diyos Ama, na nasa langit.

Pagkatapos, higit sa minsan ay narinig ang tinig ng Ama mula sa langit: "Ito ang Aking minamahal na Anak na lubos Kong kinalulugdan."

Inaangkin ng "Iglesia Ni Manalo" na dahil sinabi ng Diyos na Siya ay Diyos at hindi tao, kaya hindi Siya kailanman maaaring maging tao. Kaya si Jesus ay hindi kailanman maaaring maging Diyos. Ngunit ipinipikit nila ang kanilang mga mata at tinatakpan ang kanilang mga tainga sa katotohanang maaaring piliin ng Diyos na maging tao kung nanaisin Niya. At napakalinaw at paulit-ulit na sinasabi ng Biblia na ginawa nga Niya ito. Sapagkat kaya Niya, at pinili Niya, para sa isang layunin.

Gayon na lamang Niya inibig ang sanlibutan kaya bibigyan Niya ang sangkatauhan ng pagkakataong makaiwas sa tiyak, siguradong, walang-hanggang kaparusahan. Kaya Siya ay naging tao sa persona ng Kanyang Anak. Upang gaya ng sinasabi ng Juan 3:16: "Upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan."

Bilang Diyos na ating Manlilikha, kanino natin Siya maihahambing? Bilang Diyos na ating Tagapagligtas, kanino natin Siya maitutulad?

18. Ang Aking Mapalad na Katiyakan

Ang bulag na makatang si Fanny Crosby ay sumulat ng mahigit walong libong himno sa buong buhay niya. Bagaman siya ay bulag, nakagagawa siya ng tatlong bagong himno bawat linggo. Binubuo niya sa kanyang isipan ang buong awit at pagkatapos ay idinidikta ito sa isang kaibigan.

Isang araw ay dinalaw siya ng asawa ng nagtatag ng Metropolitan Life Insurance Company, si Gng. Phoebe Knapp, na siya mismo ay isang taimtim na Cristiano.

"May binuo akong himig. Maisusulat mo ba ang mga salita nito?" tanong niya kay Fanny. "Tugtugin mo para sa akin sa organo," pakiusap ng bulag na makata. Tinugtog nga ito ni Phoebe. Nang matapos siyang tumugtog, lumington siya upang tanungin si Fanny, "Ano ang sinasabi sa iyo ng himig?" Nakita ni Phoebe na si Fanny ay nakaluhod sa pananalangin.

Tinugtog ito ni Phoebe sa ikalawang pagkakataon at pagkatapos ay sa ikatlo. Saka tumugon ang bulag na babae. "Ang sinasabi ng himig ay, 'Mapalad na katiyakan, si Jesus ay akin! O anong patikim ng kaluwalhatian banal!'"

At sa gayon ay isinilang ang isa pang himno para sa kaluwalhatian ng Diyos sa sakripisyo ng Tagapagligtas, "Tagapagmana ng kaligtasan, binili ng Diyos, Ipinanganak ng Kanyang Espiritu, hinugasan sa Kanyang dugo. Lubos na pagsuko, ang lahat ay payapa, Ako sa aking Tagapagligtas ay masaya at pinagpala; nagbabantay at naghihintay, tumitingin sa itaas; Puspos ng Kanyang kabutihan, nalulunod sa Kanyang pag-ibig. Ito ang aking kuwento, ito ang aking awit; Pinupuri ang aking Tagapagligtas buong maghapon; Ito ang aking kuwento, ito ang aking awit, Pinupuri ang aking Tagapagligtas buong maghapon."

(Basahin ang Hebreo 10:18-20)

19. Lumayo Ka, Ako'y Taong Makasalanan!

(Pagbasa: Lucas 5:4-11)

Sa paningin ng kanyang mga kababayan, si Simon Pedro ay hindi isang makasalanang tao. Hindi siya mamumusong, mamamatay-tao, ni magnanakaw. Siya ay isang taong may pamilya at may marangal na hanapbuhay. Ngunit nang siya ay humarap nang mukhaan kay Jesus na ang himala ay labis na nagpamangha sa kanya, nakita ni Simon ang kanyang pagkamakasalanan. Hindi siya karapat-dapat kahit kaunti na mapalapit kay Jesus. At sinabi niya ito nang tapat.

"Ako'y taong makasalanan, O Panginoon. Lumayo Ka sa akin."

Ang tunay na pagsisisi ay laging tumatanggap ng kapatawaran mula sa ating mapagbiyayang Panginoon. Pagkatapos ay ang nakapagpapanatag na mga salita, "Huwag kang matakot." Sa katunayan ay sinasabi ni Jesus, "Hindi mo kailangang katakutan ang poot ng Diyos, ni ang parusang nararapat sa iyong pagkamakasalanan. Dumating Ako upang dalhin ang mga makasalanan sa Diyos."

Karaniwan, ayaw mahuli ng mga isda sa dagat. Sanay sila sa malaya at mailap na pamumuhay. Dito ay ginamit sila ni Jesus bilang larawan ng mga makasalanang kailangang mahuli sa lambat ng pag-ibig ng Diyos. Si Simon na makasalanan ay kabilang sa mga unang nahuli, at pinatawad, at pagkatapos ay ginamit upang humuli ng iba.

Ang ating Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo, ay napakadalisay at napakabanal. Ngunit dumating Siya para sa mga marumi at di-banal. Hindi maaaring magkunwari ang mga makasalanan na sila'y walang kasalanan sa Kanyang harapan. Ang pagkakaiba ay nakapagpapurong at nakapagpapakilala ng kasalanan. Ngunit hindi Siya lalayo gaya ng mungkahi ng nagsisising si Simon. Iniaalok Niya ang Kanyang kapatawaran

sapagkat sinabi Niyang dumating Siya upang dalhin ang mga makasalanan sa pagsisisi.

Sa sandaling ito, muling ipinakikita sa atin ng Kanyang kabanalan, gaya ni Pedro, ang ating pagkamakasalanan. Ngunit sa halip na sabihing, "Hindi ako makababahagi sapagkat ako'y makasalanan," dapat nating pasalamat si Jesus sa Kanyang mga salita, "Huwag kang matakot, ang Aking dugong nabuhos sa krus ay naglinis na sa iyo."

Lumayo? Hindi, nais kong mapalapit sa Kanya.